

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на неутрален разказвач.

ТАЛИСМАНЪТ, разказ от Красимир Бачков

Имам си ритуал по заспиването. Като легна и затворя очи, започвам да си мечтая за разни работи и така заспивам. Снощи запах много късно, защото си мислех за Зорница и за нейните огромни, пълни с болка очи. Аз съм осмокласник в музикалната паралелка в нашето училище. Свирия на гайда и не съм от най-добрите, но знам няколко мелодии, с които мога да събудя всяка заспала душа. Научих ги заради тате. Той обожава гайдата. Като бях в пети клас, тате продаде на съседа всичките си въдици, за да ми купи гайда. Знам, че единственото му удоволствие е да ходи за риба в свободните си дни, но той се лиши от него, за да се науча да свирия на гайда. В началото не бях много въодушевен, но когато се записах при Стефанов в музикалната школа, всичко се промени. Стефанов е голям! Някак неусетно ме накара да обикна гайдата, дори ме приеха в музикалната паралелка в нашето училище.

Дълго време Стефанов ни убеждаваше да участваме в някакъв благотворителен концерт, но все не можехме да се организираме. Преди месец обаче успя да ни грабне след часовете и малкият ни оркестър тръгна към Балчик с неговия стар микробус. Усетих очарованието на този приказен град, когато започнахме да се спускаме по стръмните улички на Балчик. Спряхме пред читалището, където щеше да се проведе концертът в помощ на болно момиче. Пред входа ни посрещна жена, а до нея в инвалидна количка седеше дъщеря ѝ, усмихваше се, но очите ѝ бяха пълни със сълзи:

– Момчета, благодаря Ви, че сте тук. Аз съм Зорница. Бих искала да Ви покажа и ботаническата градина, и двореца, но трудно ще стигна дотам.

След концерта майка ѝ дойде да ни изпрати и изхлипа:

– Никому нищо лошо не сме сторили, а защо така сме наказани, не зная! Искам само детето ми да е здраво...!

Стефанов бързо реагира и обеща да изнесем и няколко концерта във Варна, а събраните средства да преведем по сметка за лечението на Зорница. Обърна се към нас:

– Нали така, момчета?

Някак гузно всички в един глас потвърдихме. Тръгнахме към микробуса. Аз останах последен. Приблжих се до Зорница, извадих от вътрешния джоб на якето си моя талисман и ѝ го подадох:

– Вземи го за късмет!

– Какво е това? – запита учудено тя.

– Учителят по география каза, че е рядък вид обсидиан. Вулканично стъкло, но не черно като повечето срещани, а пъстро! Виж как се прелива червеното в оранжево и накрая в синьо! Намерих го в една рекичка и оттогава си го нося като талисман.

Зорница разтвори длан и обсидианът в ръката ѝ заблестя като най-голямото съкровище на света:

– Но това камъче е много ценно за теб! Не мога да го приема!

– Напротив! Ако е истински талисман, ще ти донесе късмет и ще се излекуваш! Давам ти го от сърце!

– А ако не успея да се излекувам? Ще загубиш талисмана си!

– В такъв случай ще е само едно вулканично стъкло – без никаква стойност! Обаче знам, че ще ти помогне! Ти ще оздравееш, Зори!

Не знам защо, но тази сутрин е по-особена. Докато вървах към училище, не можех да откъсна поглед от нацъфтелите дървета по пътя. При нас пролетта идва внезапно и за два-три дни изведнъж се появяват цъфналите дървчета. Все едно преди ги е нямало и като по магия изведнъж са се телепортирали. Влизам в училищния двор и забелязвам пред мен Зорница! Тя стои на краката си и в подадената напред ръка проблясва моят талисман. Това е толкова хубаво и невероятно, че се питам дали не сънувам. Момичето ме гледа с топлина, каквато не съм срещал в ничии очи, и казва:

– Прав беше! Талисманът ти е истински, но само защото е твой!